

*περίλυπον, γιατί τὴν εὐτυχία
τῆς Ἑλλάδος στὸν νοῦν μου εἶχα, καὶ σθένος.*

*Ὅταν μίαν φωνὴν εἶς ὑπνωμένος,
σῆκω, ξύπνα! γρηκῶ· τί ἄθυμια,
τί ὕπνος εἶν' αὐτός; ποιά δυστυχία
ἔχεις καὶ κέλεο· ἔτσι θλιμένος;*

*Συπνῶ καὶ βλέπω εὐθύς ἄνω νὰ μένη
ἡ ἴδια, ἡ Ἀθηνᾶ μὲ παρηγοία,
κ' ἔτσι ἀπὸ ψηλὰ μοῦ συντυχαίνει:*

*Τῆς Ἑλλάδος τῆς πρὶν τὴν εὐδοξία
χρόνος τινὰς ποτὲ δὲν τὴν μαραινεῖ,
γιατὶ ἀμάραντος εἶν' ἡ σοφία!*

Ἄλλ' ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς γίαν ἐντέχνου λυρικῆς ποιήσεως φαίνεται, ὅτι ἦτο παροδικὴ ἢ μᾶλλον ἀπετέλει φαινόμενον ἐξαιρετικόν, τὸ ὁποῖον ἐξεδηλώθη εἰς ἰταλικὴν χώραν διὰ νὰ μείνη καὶ ἐκεῖ, διότι ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατοῖπιν δὲν παρουσιάζεται ἀνάλογος ποιητικὴ παραγωγή μεταξὺ τουλάχιστον τῆς πληθώρας τῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ 18ου αἰῶνος ἐκδοθέντων διβλίων, ποιητικῶν ἢ μὴ, δὲν ὑπάρχει καὶ ἔν με λυρικοὺς στίχους. Καὶ ὅσα ἐκ χειρογράφων εἶναι κάπως γνωστὰ δὲν παρέχουν τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ θεβαιόνη, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγρά-

1.—Πρέπει νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι τὸ μικρὸν βιβλίον «Ἄνθη Εὐλαβίας», εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἀνωτέρω σονέττα καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα εἰς τὴν λατικὴν γλῶσσαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔχω ὅπ' ὄψιν μου. Ὁ κάτοχος τοῦ μόνου ὑπάρχοντος εἰς τὰς Ἀθήνας ἀντιτύπου δὲν ἠθέλησεν νὰ μοῦ ἐπιδείξῃ κἀν αὐτό. Ἐγραψα καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ὑπάρχει ἄλλο ἀντίτυπον, ζητῶν ἀντίγραφον ποιημάτων τινῶν, ἀλλ' οὐδ' ἐκείθεν εὐτυχῶς ἀπαντήσεως. Ὅθεν ἀναγκαστικῶς περιωρίσθη εἰς τὰς περιγραφάς, τὰς ὁποίας ἔχουν ὀνόσι περὶ αὐτοῦ οἱ: Legrand εἰς α', 3, I p. 59 καὶ Σπ. Δάμπρος εἰς «Νέον Ἑλληνομνήμονα» τόμ. 127' σελ. 245.—Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ «Ἄνθη Εὐλαβίας» δημοσιεύονται προσέτι: Λυρικὸν ποίημα εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν πρὸς ἔπαινον τοῦ Μελετίου Τυπάλδου μὲ ὑπογραφὴν Ἰωάν. Βούλγαρης, Κερκυρατος, Ἀρχιδιάκονος; Σονέττο εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὅτι ὁ θάνατος τῆς Θεομήτορος ἐστάνθη ἡ θεικὴ ἀγάπη» τοῦ Ἀντ. Στρατηγοῦ, Ἀνακρεόντειον ποίημα εἰς κοινὴν ἐπὶ τῆς «Μεταστάσεως» τῆς Παρθένου μὲ ὑπογραφὴν Ἀνδρέας Μυιάρης, Ἀθηναῖος.